

**ע"פ 24521/12 - משה אלקיים נגד אמיר ברון, אשוב בעבודות עפר
ופיתוח בע"מ**

בית הדין הארץ לעובדה

עפ"ס 24521-12-16

ביתנה ביום 14 אפריל 2017

ה המבקש

משה אלקיים

המשיבים

1. אמיר ברון

2. אשוב בעבודות עפר ופיתוח בע"מ
בשם המבקש - בעצמו
בשם המשיבים - בעצמם

לפני: כב' השופט הרשם كامل ابو קאעוד

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטתה של כב' הרשות גروس מבית הדין האזרוי לעובדה בבא-שבוע, שלא לפסול עצמה מלדון בעניינו של המבקש (ד"מ 12-11-32230, החלטה מיום 5.10.2016).

רקע הבקשה

2. בבית הדין האזרוי לעובדה בבא-שבוע מתבררת תביעה של המבקש לשלום שכר עובדה והוצאות שימוש ברכב וטלפון. דיון ראשון בהליך התקיים בפני כב' הרשות גROS ביום 20.3.2013, לאחריו הגיע המבקש לבית הדין האזרוי בקשה לפסילת הרשות מלדון בעניינו. הבקשה נדחתה בהחלטה מיום 6.5.2013. במסגרת ישיבת הוכחות שהתקיימה בהליך ביום 17.6.2013, הסמיכו הצדדים את בית הדין לפסקוק לפרשנה בתביעה לפי סעיף 79(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. המבקש היה מיוצג בדיון מיום 6.5.2013.

3. נוכח מתן צו כינוס בעניינו של המבקש, ניתנה ביום 21.6.2013 החלטת הרשות לעיקוב מתן פסק דין בהליך, תוך שה המבקש נדרש להודיע לבית הדין האם ניתן אישור בית המשפט המוסמך להנשך ניהול ההליך. בהיעדר אישור בית המשפט המוסמך, עוכבו ההליכים בתביעה בהחלטת בית הדין האזרוי.

עמוד 1

מיום 16.7.2013.

4. בחולף קרוב לשוש שנים, הודיע המבוקש לבית הדין האזרחי ביום 17.4.2016, כי ניתן 'צ'ו הפטר' בעניינו וההיליכים בתיק חדשו. אzo, פנה המבוקש לבית הדין האזרחי בבקשת נוספת נספפת לפטילת הרשותת מלדון בעניינו ובבקשה 'לביטול' הסכמתו למתן פסק דין על פי סעיף 79(א) לחוק בתי המשפט. הבקשה לפטילת הרשותת נדחתה בהחלטה ביום 5.10.2016 (להלן: **ההחלטה הרשותת**). הבקשה ל לבטל הסכמה למתן פסק דין לפי סעיף 79(א) לחוק בתי המשפט התקבלה בהחלטה ביום 9.10.2016. תוך חיוב המבוקש בהוצאות.
5. ביום 12.12.2016, הגיע המבוקש לבית דין זה 'בקשת ערעור לפטילת הרשותת רחל גروس'. בהחלטה מאותו יום הובהר למבקר, כי הערעור הוגש באיחור. לפיכך, פנה המבוקש לבית דין זה בבקשת להארכת מועד להגשת הערעור על ההחלטה הרשותת. המשיבים לא הגיעו לבית דין תגובתם לבקשת להארכת מועד להגשת הערעור, אף שהחלטה המורה להם לעשות כן נמסרה להם כדין בדואר רשום. לפיכך, נתנת ההחלטה בבקשת על יסוד הבקשה וכל החומר המצו依 בתיק בית הדין.

טעוני המבוקש

6. לטענת המבוקש, נודע לו על ההחלטה הרשותת 'בماוחר' ממוקד המידע הארץ של בתי המשפט. המבוקש טען, כי הlein בפני נשיאת בית הדין האזרחי בבא-שבע אודות אי קבלת ההחלטה, וכי בעקבות כך, נשלחה אליו ההחלטה הרשותת, בצוירוף מסמכים, רק ביום 8.11.2016. בהסתמך על "יעוץ משפט" מוטעה שקיבל, טען המבוקש, כי הגיע ביום 10.11.2016 את בקשתו לפטילת הרשותת לבית המשפט העליון. ביום 13.11.2016, נשלחה למבקר הודעה מדוור בלתי מיוצגים בבית המשפט העליון, ובה הוסבה שימת ליבו לכך שערעור על ההחלטה רשותת בית הדין האזרחי לעובודה שלא לפיטול עצמה מלדון בעניינו, יש להגיש לבית הדין הארץ לעובודה במסגרת המועדים הקבועים בדיון. המבוקש טוען, כי נקלע "לקשיים וטעויות" בהגשת הערעור וכי לא היה מודע למסגרת הזמן הנתונה להגשת הערעור על ההחלטה הרשותת.

הכרעה

7. לאחר עיון בבקשתו, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.
- בהתאם להוראת **תקנה 211ג(ב)** לתקנות בית הדין לעובודה (סדרי דין, התשנ"ב-1991), ערעור על ההחלטה בעניין פסולות יש להגיש לבית הדין הארץ לעובודה בתוך 10 ימים מהמועד שבו הוזעה ההחלטה לערער. עיון בתיק בית הדין האזרחי מעלה, כי ההחלטה הרשותת נמסרה למבקר בדואר רשום ביום 20.10.2016. מכאן, שהמועד האחרון להגשת הערעור על ההחלטה הרשותת חל, בהתאם בפגרת חג הסוכות, ביום 3.11.2016. הערעור הוגש כאמור ביום 12.12.2016, קרי, באיחור של 39 ימים.

8. **תקנה 125 לתקנות בית דין לעובודה (סדרי דין, התשנ"ב-1991)**, מסמיקה את בית דין או את הרשם להאריך מועדים שנקבעו בחוק או בתקנות "מטעמים מיוחדים שיירשמו".

בית המשפט העליון^[1] קבע עקרונות מנהים להגדרת "טעמים מיוחדים" כדלקמן:

"...במקרה שבו סcola הכוונה להגיש ערעור, עקב איירועים שהנמש חוץ לשליטה הרגילה של בעל הדין (מוות, מחלה). טעם מיוחד קיים אף במקרה בו התחולל איירוע שאינו צפוי מראש, ולא ניתן להיערך אליו מראש. גם מצב דברים שבו טעה בעל הדין ביחס למצב המשפט או העובדתי, כולל בקטגוריה זו, ובלבז שהטעות אינה טעות מובנת מלאה, טעות הניתנת לגילוי על ידי בדיקה שגרתית, שהגשות כל כתוב טענות מיוחשת בה".

הצורך להציג על "טעם מיוחד" נובע מכל סופיות הדיון, לגבי نفسه כדלקמן^[2]:

"סופיות הדיון מחייבת תחימת מועדים להתחשכותם של הליכים, כאשר בחלוקת זמן סביר מסיום, מתגבשת צפיטו של הצד שכגד כי מסכת ההתדיינות בה נטל חלק תהפויר לנחלת העבר... לאור עקרון "סופיות הדיון" עומדת לצד שכגד הזכות לככל עניינו מבלי שחרב הערעור תהא תלואה על צווארו זמן ממושך".

עוד קבעה ההלכה הפסוקה את הכלל לפיו, איזור של ימים בודדים או אף של יום אחד בהגשת הערעור טען ת clues וצדקה^[3]. וכי "אכן, יש ולעתים אף איזור של יום אחד לא יהווה "טעם מיוחד". וזאת היא עת אין בידי בעל הדיון כל הצדוק אחר נוסף לבקשתו, או אם קיימת מצדו התרשלות חסרת הסבר"^[4].

9. **במקרה שלפני**, המבקש לא הציע על טעם מיוחד שיש בו משום הצדקה להארכת המועד בהגשת ערעור על החלטת הרשות, תוך פגעה באינטרס סופיות הדיון של המשיבים. טענותו של המבקש כי קיבל 'בماוחר' או רק ביום 8.11.2016 את החלטת הרשות, אינה עולה בקנה אחד עם אישור המסירה המוצי בתיק בית הדיון, חתום בחתימת ידו של המבקש. מאישור מסירה זה עולה, כי המבקש קיבל לידי את החלטת הרשות ביום 20.10.2016. טענותו של המבקש כי לא היה מודע למסגרת הזמן הנתונה להגשת הערעור, וכי הסתمرا על "יעוז משפט" 'מוטעה' בעניין זהות הערכתה אשר אליה יש להגיש את הערעור, גם בהן אין משום טעם מיוחד להארכת מועד להגשת הערעור. אמןם, בהתאם להלכה הפסוקה, טעות יכולה להיות טעם מיוחד בסיסיות מסוימות, אולם במקרה שלפני, מדובר בטיעות אשר ניתן היה להימנע ממנה על ידי בדיקה שגרתית. לעניין זה נקבע זה מכבר, כדלקמן^[5]:

"טענת החברה לפיה טעה במנין הימים, אינה בגדר "טעות שבדין" אשר יכולותהו טעם מיוחד להארכת מועד. שכן, מדובר בטיעות הניתנת לגילוי בבדיקה שגרתית של המועד להגשת ערעור, המוטל על בעל דין באשר הוא".

מכל מקום, אף אם ניתן היה לראות בפניהם של המבוקש בבית המשפט העליון משום 'טעות' המהווה טעם מיוחד, הרי שגם פניה זו נעשתה רק ביום 10.11.2016, בחולף המועד להגשת הערעור על החלטת הרשות, ומשכך אין די בה בנסיבות העניין על מנת להורות על קבלת הבקשה.

10. **שיקול מרכזי** בהכרעה אם להאריך את המועד להגשת הליך ערעור, הוא סיכון הליך ערעור^[6]. במקרה שלפני ניתן לקבוע, כי על פני הדברים, נמוכים סיכון הערעור על החלטת הרשות, וכי החלטתה שלא לפסול עצמה מיסודת אדנים משפטיים ברורים.

11. בית הדין מיחס משקל גם למידת האיחור בהגשת הערעור^[7]. ככל שגדל האיחור, כך יקשה על המבוקש להצדיקו. במקרה דנן, מדובר באיחור של קרוב לחודש וחצי בהגשת הערעור, כאשר המבוקש לא הצבע על ציון מספיק לעיכוב בהגשת הערעור. גם מטעם זה, אין להיעתר לבקשתה.

12. טרם חתימה יוער, כי תביעתו של המבוקש, אשר הוגשה בהליך של דין מהיר, מתנהלת בבית הדין האזרחי מזה מספר שנים, בין היתר, נוכח צו כינוס שניית בעניינו ובקבשות שונות המוגשות על ידו לבית הדין. בנסיבות אלה, באתי לכל מסקנה, כי אין מקום להאריך את ההתקינות בעניינו של המבוקש שלא לצורך על ידי מתן ארכה להגשת ערעור שהאיחור בהגשתו אינו מוצדק ושסיכון נמוכים.

13. **סוף דבר** - משה מבוקש לא הצבע על טעם מיוחד להגשת הערעור ומשנמנכמים סיכון של הערעור, נדחית הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור על החלטת הרשות.

14. לפנים משורת הדין ומשלא הוגשה תגבור המשיבים לבקשתה, לא יעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ח ניסן תשע"ז (14 אפריל 2017) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

[1] ע"א (עלין) 6842/00 ידידה נ' קסט ואחר', פ"ד נה(2) 904.

[2] עא"ח 49/06 איגור סומרוקוב - מדינת ישראל, (מיום 21.12.2006).

[3] ע"א (עלין) 694/01 מדינת ישראל נ' לאה ויסמן (מיום 30.7.01).

[4] עא"ח(ארצ) 30/06 רוני שמעון בע"מ - חביבי עליאן (מיום 20.12.06).

[5] עא"ח 30/06 רוני שמעון בע"מ נ' חביבי עליאן (מיום 20.12.06).

[6] ראה: בש"א 604/05 טוביה אירלנדר נ' הסתדרות העובדים הכללית החדשה (מיום 21.8.2005).

[7] יואל זוסמן **סדרי הדין האזרחי**, מהדורה שבעית, ס' 688 (להלן - **zosman**).